

ANDERS DE LA MOTTE DE BERGTATTE

PROLOG

«En utrolig fengslende spenningsroman»

JØRN LIER HORST

ANDERS DE LA MOTTE (f. 1971) er tidligere politi, og har vært sikkerhetssjef i et av verdens største IT-selskap. Han har utgitt 12 kritikerroste kriminalromaner, og er en av Sveriges mestselgende krimforfattere. I Norge er han særlig kjent for *Årstidskvartetten*; *Sensommer*, *Høstdåd*, *Vinterild* og *Våroffer*.

PROLOG

«Der er det!»

Han løper foran henne gjennom krattet og Smilla sliter med å holde følge. De har gått minst en kilometer fra den nesten gjengrodde tømmerveien der de parkerte bilen. Oppoverbakke, dystre blå nåleskog avløst av løvsnar i gullskimrende oktoberfarger. Her og der bjørnebærkjerr med lange, blodrøde kvister som hekter seg fast i klærne og svir i huden.

«Vent!» roper hun.

Hellingen og løvdekket gjør bakken sleip. Hun glir, blir stående på kne. Bæreremmen hogger i nakken. Systemkameraet er tungt, men det tar overlegent de beste bildene i svakt lys.

Hun kravler seg opp. Børster vått løv av knærne. Han er allerede forsvunnet i krattet.

Hva var det han hadde sett?

«MM!» roper hun. Han vil at hun skal kalle ham det, enda han har et så vakkert navn. Malik Mansur. Like mykt som øynene hans.

Rent offisielt er han egentlig ikke kjæresten hennes lenger. De har hatt pause siden tidlig i sommer, selv om ingen av dem lar seg merke med det. Lister seg rundt det faktum at hun snart drar tilbake til Paris.

Da, i sommer da hun gjorde det slutt, var han sint, sjalu, skrev hatske meldinger. Men nå er alt som før igjen. I alle fall nesten.

MM har modnet på de fire månedene, blitt mer mandig, spennende.

Til og med litt farlig.

Sexen er også blitt bedre. Mye bedre.

Kanskje han har møtt en annen mens hun var borte?

Hun har sett små tegn til det, men har ikke villet spørre.

Det er enklere slik.

«Smilla!» kommer stemmen hans inne fra krattet.

Hun fortsetter oppover. Passer bedre på hvor hun setter føttene.

Bakken flater ut på toppen av høyden. Sikkert femti meter berg ligger under dem. Kanskje enda mer.

«Smilla!»

MM dukker opp rett foran henne, ansiktet lyser på den måten hun liker så godt.

«Der er den!»

Bygningen han peker på er så lav og overgrodd at den knapt er synlig.

Som et dystert skjul av betong, men med sprinkelbur der det burde sittet vinduer. Burene er fulle av tettpakket gråstein. Minner henne om hagemuren ved sommerhuset i Falsterbo. Hun tar opp kameraet og knipser et par bilder.

«Steinfilter,» sier MM og klapper på det ene buret. «Denne bunkeren er det øvre luftinntaket til anlegget, akkurat som han sa.» Stemmen er både begeistret og opphisset.

Han drar henne med rundt hjørnet på bygningen.

Mens de har vært fra hverandre er han blitt enda mer oppslukt av sin nye interesse for urban exploration. Det har antagelig sammenheng med universitetskurset han følger. Forfalllets arkitektur. Han kan i hvert fall ikke slutte å snakke om verken den eller den fantastiske læreren Martin Hill.

Kanskje er det på kurset MM har truffet den nye kameraten sin, selv om han er betydelig mer hemmelighetsfull på det punktet.

På baksiden av bygningen bryter berget seg opp gjennom bakken og danner store grunnfjellrygger som er overgrodd med mose. Gjennom kameraet ser de nesten levende ut. Sammenkrøpet, ventende.

Hun kjenner et gys, kommer til å tenke på hvor langt det er til bilen. Hvor vanskelig det ville være å finne veien tilbake hvis noe skulle skje.

Hun kjenner på jakkelommen. Mobilen ligger der, akkurat som den skal. Men den er ikke slått på.

MM har sørget for at begge slo av mobilen samtidig da de hadde fylt bensin, langt herfra. Det hadde han lovet kameraten sin.

For hele denne ekspedisjonen er topphemmelig, sa han. Unik.

«Her, se!» MM peker mot baksiden av bunkeren. En del av veggen stikker ut, og en stripe mørke kan anes i åpningen.

«Døra er åpen, akkurat som han lovet.»

Smilla forsøker å dele begeistringen hans.

Likevel klarer hun ikke å riste av seg ulystfølelsen.

«Hva sa du at han het, den vennen din?» spør hun.

«Hvem, Berg?»

«Berg? Heter han virkelig det?»

Han trekker på skuldrene.

«Og dere har bare kjent hverandre noen måneder,» fortsetter hun.

«Enda ga han deg dette fantastiske tipset om tunnelen? Om grottereget?»

MM hører ikke spørsmålet, eller han ignorerer det. Han er helt oppslukt av å utforske døra. Den er av betong og sikkert en halv meter tykk. Går nesten i ett med veggen.

Åpningen er smal, og et øyeblikk håper hun den vil være for liten å komme inn gjennom.

Men MM lar seg som vanlig ikke stanse. Han hekter av seg ryggsekken og presser seg inn.

«Kom, det går bra for deg også!»

Hun nøler et lite øyeblikk.

Datamaskinen hjemme er full av bilder fra andre ekspedisjoner. Nedlagte fabrikker, forlatte hus, glemte steder som dette her.

Men ikke noe grottereget. Noe sånt finnes bare på et fåtall underjordiske steder der forholdene er så spesielle at luftfuktigheten danner synlige dråper i luften. Hun vil veldig gjerne fotografere grottereget, det vet han. Likevel nøler hun fremdeles.

De er ikke nybegynnere, de har mobiltelefoner, lommelykter og ekstra batterier med. Likevel er det noe ved dette stedet: skogen, berget, de hukende steinblokkene og den tunge betongdøra, som gjør henne ille til mote.

Og så denne kameraten Berg.

Et helt alminnelig svensk etternavn.

Likevel klinger ordet så underlig i hodet hennes.

Berg.

Hun ser bort på steinblokkene igjen. De minner henne om troll fra en gammel eventyrbok. Urgamle underjordiske vesener. Onde.

«Kom nå!»

MM strekker hånden mot henne gjennom åpningen. Tonen er blitt utålmodig. Ansiktet hun skimter i halvmørket, er stramt.

Hun nøler fremdeles. Aller helst vil hun snu og gå tilbake til bilen. Slå på telefonen og ringe til noen – mamma, pappa, søsteren, hvem som helst, bare for å høre en annen stemme. Fortelle hvor hun befinner seg. Hun vil hjem, nå med det samme.

Men så skifter uttrykket til MM. Ansiktet lyser opp i det smilet som hun har savnet så lenge og som alltid får henne til å smelte.

«Kom nå, Smilla,» sier han mykt.

Hun nøler enda et øyeblikk.

Så griper hun hånden hans og lar ham dra henne inn gjennom åpningen.

Rommet innenfor er lite. Vegger, gulv, tak, alt er av grå betong.

På innsiden av døra de nettopp har smøget inn gjennom, sitter et stort ratt av rustbrunt metall som styrer låsemekanismen. Det er noe ved rattet og låsen som uroer henne, som forsterker ulystfølelsen.

MM later ikke til å merke noe.

«Ser du?» sier han oppglødd og lar lysstrålen sveipe over veggene. «Ikke noe kludring. Det betyr at nesten ingen kan ha vært her. Porten lengst nede er plumbert, dette er den eneste inngangen.»

Smilla nikker sammenbitt.

Opp av et hull midt på gulvet stikker bøyelene til en grå burstige.

Hun lyser ned i hullet med lykten.

En fuktig luftstrøm slår imot henne. Den fører med seg lukten av vann, stein, metall. Bergets ånde. Hun har lest det i et Urban Exploration-forum et eller annet sted og da syntes hun det lød vakkert. Som om berget var et levende vesen. Men akkurat nå, idet lukten slår imot henne fra dypet, føles tanken mindre tiltalende. Noen meter under dem lyser lommelykten hennes opp et lignende rom med et nytt

gulvhull der burstigen fortsetter videre ned i mørket.

«Kom.»

MM henger lommelykten i en snor rundt halsen, tar tak i håndtakene på stigen og begynner å klatre nedover.

Hun nøler igjen. Hun skotter på døra. Det er noe ved dette store rattet som hun ikke helt får tak i. Noe som forsterker uroen hennes.

Men MM er snart nede i det neste rommet, og hun kan ikke la ham klatre videre alene.

Hun tar tak i stigen og følger etter.

Håndtakene er kalde og ru. Metallet brunflekkete der rusten har ett seg gjennom den galvaniserte overflaten.

Hjertet hennes slår tyngre og tyngre.

MM stopper opp så vidt for å utforske rommet de kommer ned i. Lyser bare rundt seg med lommelykten før han fortsetter. Steinvegger nå, ikke noe betong. Noen kvadratmeter større enn bunkeren, men helt tomt. MM har allerede fortsatt nedover stigen, gjennom det neste gulvhullet og videre ned i mørket.

Berget er stille, alt som er å høre er bevegelsene og den hivende pusten deres.

Et tredje rom, enda litt større. Heller ikke her er det noe som får MM til å stoppe opp. Bergets ånde blir stadig sterkere. Kameraet dunker mot stigen og hun må flytte det over på ryggen.

«MM, vent litt!»

Han stanser, bare et par meter nedenfor henne.

«Hva er det?»

«Ingenting, kan vi ikke bare ta en liten pause. Det går så fort! Vi rekker knapt å se oss omkring.»

«Men vi er nesten nede i tunnelen nå. Jeg ser bunnen.»

Han venter ikke på svar, bare klatrer videre.

Hun har ikke annet valg enn å følge etter.

Stigen tar slutt halvveis mellom tak og gulv i det fjerde rommet. Den siste meteren må de heise seg forsiktig ned.

«De har kuttet av stigen,» sier MM mens han hjelper henne.

«Sikkert for at folk ikke skal kunne komme helt ned til tunnelen.»

Smilla puster ut. De kommer ikke lenger, og det er både en lettelse

og en skuffelse. Hun ser seg omkring. Det fjerde rommet er kanskje tre ganger så stort som det oppe i bunkeren, de grove steinveggene drypper av væte.

«Se.»

MM lyser mot gulvhullet der burstigen burde ha fortsatt.

To blanke stenger som hun først ikke har lagt merke til, stikker omtrent en desimeter opp. Det tar Smilla noen sekunder å innse hva de er. En annen stige, betydelig nyere, av aluminium.

Ulystfølelsen er der igjen.

«Vent!» sier hun igjen, men MM har allerede begynt å klatre. Er forsvunnet fra syne allerede før hun er fremme ved stigen.

«MM, vent på meg!» Men han hører ikke.

Bergets ånde er så sterk og så fuktig nå at hun må gni den av seg med håndbaken.

«Wow!» roper han. «Skynd deg, dette må du se!»

Aluminiumstigen er kanskje fem meter lang. Den ender i en vanndam på et gulv av skarp sprengstein.

Dette rommet er større enn de andre. Her og der på gulvet ligger steiner og rustent, forvridd metall. Den ene kortsiden av rommet er åpen, fører til en gang der bergets våte ånde kommer strømmende mot henne før den finner veien videre opp gjennom hullet i taket.

MM er allerede igjennom gangen. Hun kan se lommelykten hans sveipe rundt på den andre siden. Stemmen gjaller opphisset:

«Kom, Smilla, fort deg!»

Gangen skråner kraftig nedover. Sprengsteinen og hellingen gjør at hun nesten snubler inn i rommet der han befinner seg.

Hun hiver etter pusten. Med ett er all tvil og engstelse som blåst bort.

«Nå?» sier han med et av disse smilene hun liker så godt.

«Det er fantastisk!» gisper hun.

Rommet er i virkeligheten en enorm, avlang hule. Den er sikkert nærmere hundre meter lang og ender ved en massiv steinport som kan anes helt i utkanten av lyset fra lommelyktene.

Takhøyden er minst ti meter. Veggene er en blanding av betong og rått fjell der smale vannstriper leter seg nedover. Gulvet en grunn sjø

der jernbaneskinner stikker en drøy desimeter opp over vannflaten i den enden der de står, men forsvinner borte ved steinporten, der vannet er dypere.

Her og der står steiner som trolig har løsnet fra tak og vegger opp av det svarte vannet. På høyre side av hulen er det en lasterampe med to rustbrune ståldører. Men det er verken dørene, jernbaneskinnene eller porten som fascinerer henne, det er luften.

Trekken fra gangen de nettopp har kommet gjennom, er så sterk at den kalde, fuktige luften virvler rundt i hulen.

Danner små, men fullt synlige vanndråper i skjæret fra lommelyktene.

«Grottereign,» sier Smilla andektig.

«Jeg sa jo det,» smiler MM. «Berg holder det han lover.»

Smilla legger fra seg lommelykten på en avsats og begynner å ta bilder med systemkameraet.

«Lys der,» sier hun til MM. «Hopp opp på lasterampen.»

Hun tar bilder, kommanderer ham rundt med lyktene.

Etter en stund blir han lei av å være fotoassistent og begynner å utforske metalledørene ved lasterampen.

Smilla fortsetter å ta bilder. Lyset er svakt, og hun må flytte rundt på lommelykten og jobbe med kamerainnstillingene før bildene blir slik hun vil ha dem.

Hun vil forstørre dem, kanskje henge opp et par på soverommet sitt i Paris.

En halvkvalt lyd avbryter henne.

Den lyder som et skrik.

Hun kikker rundt seg etter MM, men han er ikke å se.

Først nå oppdager hun at den venstre ståldøren på lasterampen står åpen.

«MM?» Stemmen hennes gjenlyder i hulen. «Malik?»

Ikke noe svar. Hun gyser, ikke bare av kulde.

Ulystfølelsen fra tidligere er der igjen, dobbelt så sterk denne gangen.

Hun stirrer på den åpne døra, mørket som lurte rett innenfor terskelen.

Og med ett innser hva det var som uroet henne allerede oppe i bunkeren.

Betongdøra som sto på gløtt, hadde et stort ratt på innsiden.

Men på utsiden var døra helt glatt.

Noe som betyr at den som har satt den på gløtt, har gjort det innenfra. Åpnet en sprekke akkurat stor nok til at et menneske kunne klemme seg inn. Som et lokkemiddel.

Og så navnet.

Berg

Fluktimpulsen kommer ingensteds fra, som en iskald iling i kroppen. Forsterkes av det tette mørket innenfor ståldøra der borte og får hjertet hennes til å hamre vilt.

Hun må komme seg vekk herfra, nå med det samme.

Løpe tilbake til stigen og klatre mot lyset så fort hun kan.

Noe i henne vil ingenting annet.

Men noe annet og mer fornuftig sier at MM kan ha skadet seg. At han kanskje ligger der rett innenfor døra og trenger hennes hjelp. At hvert sekund hun nøler kan være avgjørende.

«MM!» roper hun igjen.

Ekkoet henger ubesvart i luften i noen sekunder før det stilner.

Hun får fram mobilen og slår den på, noe som selvfølgelig er dumt. En refleks som koster sekunder og som bare sier henne at hun ikke har dekning her midt inne i fjellet.

Hun puster dypt inn, legger telefonen i lommen og samler seg.

Så går hun langsomt mot den mørke døråpningen.

En svak lukt strømmer henne i møte. En vammel lukt som hun ikke har kjent før. Som om fjellets ånde har endret vesen. Blitt mørkere, råere.

Lukten skremmer henne. Gjør henne mer og mer overbevist.

Dette er et ondt sted.

Et grusomt sted.

Men hun har ikke annet valg enn å fortsette.

Inn i mørket.

Den egensindige politietterforskeren Leonore Asker blir fjernet fra en høyprofilert kidnappingssak, og omplassert til den såkalte Avdelingen for fortapte sjeler, en enhet for merkelige etterforskningssaker i kjelleren på politistasjonen i Malmø.

Motvillig trekkes Asker inn i en av de særegne sakene hennes forgjenger etterforsket. Noen plasserer små illevarslende skikkelser i et modelljernbanelandskap, og en av disse skikkelsene viser seg å være den kidnappede kvinnen.

Sakens koblinger til forlatte og forfalte bygg gjør at Asker kontakter Martin Hill, som er lektor i arkitektur, med interesse for urban exploration. Snart mistenker Asker og Hill at de står ovenfor en uvanlig form for ondskap.

Første bok i serien om Leonore Asker og Avdelingen for fortapte sjeler er mørk politikrim av beste merke, en spenningsserie som utforsker det som er annerledes og avvikende.

AVDELING Q MØTER KASTANJEMANNEN, MED EN DÆSJ AV NATTSVERMEREN

«JÅKLAR for en bok! Det er det beste jeg har lest på lang tid!»

WENKE ANITA, ARK GARDERMOEN

«Lå og leste til midnatt før jeg motvillig sovnet. Våknet ti over 5 med en lesehunger jeg ikke har opplevd på lang, lang tid. Fy fader for et univers Anders de la Motte er i ferd med å utvikle. De bergtatte får Hannibal Lecter til å fremstå som Rasmus på loffen i de svenske skoger. Denne skal vi selge mye av!»

TRUDE, NORLI SOLSIDEN

«Drivende god og i ypperste klasse. Jeg vil lese fortsettelsen med en gang!»

MARIANNE, ARK GRÜNERLØKKA

«Anders De la Motte briljerer igjen, med et plott som kan ta nattesøvnen fra deg! Det er en fornøyelse å følge Leonore Asker fra kjelleren i avdelingen for tapte sjeler! En hovedkarakter jeg gleder meg til å følge lengel!»

LENE WALDELAND, ARK AMFI EIKUNDA

«Uhyggelig spennende, og en skikkelig bra pageturner av en krim!»

BIRGITTE, ARK SKØYEN

«Dette er krim i toppsjiktet! Jeg gleder meg så mye til å bli enda bedre kjent med Leonore Asker, som raskt har blitt en av mine favorittetterforskere!»

MARIUS, ARK FARMANDSTREDET

ISBN 978-82-489-3104-1

I SALG ULTIMO OKTOBER